

**Rozhodčí a smírčí rada
spolku Junák – český skaut, z. s.**

v plénu svých členů ve složení předseda Mgr. Petr Pavlok, místopředseda RNDr. Tomáš Řehák a členové Mgr. Mariana Ermlová, Mgr. Jiří Kubala a Mgr. Tomáš Vítek, MPA za účasti náčelní, náčelníka a starosty, vynesla podle čl. 155 Stanov Junáka – českého skauta, z.s., tento

**NÁLEZ
RSRJ 3/2020
ze dne 8. 1. 2023
o výkladu článků 54, 55, 114 a 119 Stanov Junáka**

VÝROK

I. Pojmy "člen orgánu", "všichni členové orgánu" a "polovina oprávněných členů orgánu" podle článku 54 a článku 55 Stanov je třeba vykládat tak, že členem se rozumí vždy právě jedna osoba, která byla do funkce ustanovena volbou, jmenováním či jiným řídicím aktem.

II. Každý člen kolektivního orgánu Junáka či jeho organizační jednotky ve smyslu článku 54 a článku 55 Stanov má jeden hlas, pokud vnitřní právo nestanoví dle článku 56 Stanov jinak.

III. Nastane-li souběh více řídicích aktů, jimiž se ustanovuje tatáž osoba do funkce člena takového orgánu, zakládá vyšší nebo v případě rovnosti pozdější řídicí akt překážku bránící této osobě vykonávat mandát založený takovým konkurujícím nižším popř. dřívějším řídicím aktem (dále jen dočasně neúčinný mandát).

IV. Překážka a dočasná neúčinnost podle bodu III se uplatní v rozsahu, ve kterém jsou tyto řídicí akty neslučitelné s bodem I a/nebo bodem II výroku; v ostatním rozsahu tento nižší popř. dřívější řídicí akt zůstává co do svých účinků nedotčen.

V. Výklad uvedený v bodu III výroku nebrání tomu, aby předmětný dočasně neúčinný mandát člena orgánu za něj vykonával jeho zástupce, kterému oprávnění vykonávat tentýž mandát umožňuje vnitřní právo.

VI. Je-li podle výkladu uvedeného v bodu III výroku mandát určité osoby dočasně neúčinný a není-li zde ani zástupce, který by tento mandát mohl vykonávat ve smyslu bodu IV výroku, náleží tomu, kdo měl být dočasně neúčinným mandátem reprezentován, právo ustanovit k výkonu tohoto mandátu jinou osobu, které v tom nebrání vnitřní právo.

VII. Pokud ten, komu právo být reprezentován podle bodu V nebo VI výroku náleží, tohoto nevyužije, počet členů předmětného orgánu se po tu dobu snižuje.

VIII. Výklad uvedený v bodech III až VII se obdobně použije i v případě, kdy by měl být činovník konkurujícími si řídicími akty ustanoven do vzájemně neslučitelných funkcí.

IX. Obdobně je třeba vykládat ustanovení článku 114 a článku 119 Stanov.

ODŮVODNĚNÍ

I. K zahájení a průběhu řízení

[1] Dne 16. dubna 2019 bylo Rozhodčí a smírčí radě (dále též "RSRJ") doručeno podání Víta Henycha, člena Junáka, jehož obsahem je podnět k výkladu první věty článku 55 Stanov Junáka *"Nevylučuje-li to vnitřní právo, je usnesení přijato i tehdy, pokud na jednání alespoň poloviny oprávněných členů orgánu hlasuje většina pro přijetí"*.

[2] Podatel ve svém podnětu konstatoval nejasnost, z jakého počtu členů se počítá polovina nutná k tomu, aby se rada organizační jednotky mohla usnášet. Uvádí příklad, kdy je jeden volený člen rady VOJ¹ zároveň místopředsdou/zástupcem vedoucího podřízené OJ a není jasné, zda se v případech, kdy zastupuje svoji OJ, nesníží počet oprávněných členů rady a tím i počet členů, kteří musí být přítomni, aby byla rada usnášeníschopná.

[3] Podatel dále rozvádí úvahy v tom smyslu, že v případě, kdy by se počet členů nesnižoval, mohlo by dojít k situaci, že všichni členové rady VOJ jsou místopředsedy podřízených OJ, jejichž předsedové je pověřili zastupováním v radě VOJ. Potom by rada nebyla usnášeníschopná při absenci i několika málo členů, ačkoli by byla přítomna většina volených členů a zastoupena většina podřízených OJ. Místopředsedové by tam nemohli plnohodnotně zastupovat své předsedy. Naopak v případě, že by se počet členů snižoval, mohlo by dojít ke kumulaci funkce voleného člena rady VOJ a předsedy podřízené OJ. Když by v tomto případě předseda pověřil místopředsedu zastupováním OJ, mohlo by být na jednání rady VOJ přítomno více osob, než je počet členů této rady.

[4] Rozhodčí a smírčí rada se usnesla zahájit řízení o výkladu Stanov dne 1. 11. 2020. Následně vedla o podnětu rozsáhlou diskuzi, přičemž jednání opakovaně odročila z důvodů přednostně řešených případů v souvislosti s pandemií COVID a odkladem Valného sněmu.

[5] V první řadě se Rozhodčí a smírčí rada zabývala otázkou své legitimity v této věci. Žadatel se dovolává výkladu Stanov Junáka - českého skauta (dále jen Stanovy), k čemuž je Rozhodčí a smírčí rada dle čl. 155 Stanov povolána. Konkrétně spatřuje žadatel nejasnost ve článku 55 Stanov. Přičemž spornou otázkou je, z jakého počtu členů se počítá polovina nutná k tomu, aby se rada mohla usnášet. To ovšem čl. 55 Stanov neřeší, a ani řešit nemůže, protože se jedná o obecný princip vztahovaný na všechny kolektivní orgány Junáka. Jejich složení pak v některých případech řeší Stanovy (kupříkladu složení Náčelnictva a dalších ústředních orgánů); u většiny dotčených orgánů pak složení určují předpisy nižší právní síly, v případě VOJ (která byla předmětem zájmu žadatele) je tímto předpisem Organizační řád (dále jen OŘJ).

[6] K výkladu OŘJ ovšem Rozhodčí a smírčí rada oprávněna není – k tomu je oprávněn v souladu s čl. 64 Stanov původce předpisu, tedy Náčelnictvo.

[7] Rozhodčí a smírčí rada ovšem nemůže ignorovat skutečnost, že sporné ustanovení čl. 143

¹ V tomto nálezu se používají zkratky zavedené ve Stanovách, v Organizačním řádu a v dalších předpisech vnitřního práva.

OŘJ, kterým se určuje složení rady OJ, je zjevnou analogií ustanovení Stanov, kterým se ve čl. 114 určuje složení Náčelnictva. Konkrétně se jedná o paralelu mezi písm. d) čl. 114 Stanov a písm. c) čl. 143 OŘJ, které obdobně řeší otázku zakotvení principu participace podřízených jednotek na rozhodování bezprostředně vyššího celku. A zde došla Rozhodčí a smírčí rada k závěru, že obdobná nejasnost jako ve výkladu čl. 143 OŘJ panuje i u čl. 114 Stanov. Dále Rozhodčí a smírčí rada soudí, že přestože nebyl vznesen aktuální požadavek na výklad čl. 114 Stanov, měl by tento předcházet případnému výkladu čl. 143 OŘJ, protože z hlediska konzistence a srozumitelnosti vnitřního práva není přípustné, aby výklad řádu byl v rozporu s případným výkladem analogického pravidla ve Stanovách.

[8] Ještě významnější ale je závěr, ke kterému Rozhodčí a smírčí rada dospěla v dalším zkoumání, že totiž v případě Stanov panuje obdobná nejasnost i ve výkladu druhé části výše uvedené věty z čl. 55, tedy co se rozumí většinou potřebnou pro přijetí usnesení. V případě OJ je situace upřesněna čl. 153 OŘJ: *Při hlasování má každý člen rady pouze jeden hlas, a to i když vykonává více funkcí, které ho ke členství v radě opravňují. Tento hlas nemůže přenést na jinou osobu; výjimkou jsou členové rady, jejichž mandát vzniká na základě čl. (143) písm. c) nebo čl. (148) písm. c), kteří mohou být zastoupeni svým zástupcem (zástupcem vedoucího oddílu, resp. zástupcem vedoucího střediska, resp. místopředsedou okresní rady).*

[9] V případě Náčelnictva žádné podobné omezení ve Stanovách není, viz čl. 119 Stanov: *Náčelnictvo rozhoduje výhradně prostřednictvím usnesení, přijatých na zasedáních Náčelnictva. Pro přijetí usnesení je třeba, aby v okamžiku jeho přijetí byla přítomna alespoň polovina členů Náčelnictva řádně ustanovených do funkce a pro přijetí usnesení se vyslovila nadpoloviční většina přítomných členů Náčelnictva.* Složení Náčelnictva pak Stanovy definují v článku 114 takto: *(114) Členy Náčelnictva jsou: a) náčelní a místonáčelní, b) náčelník a místonáčelník, c) členové zvolení dle čl. 80, d) po jednom zástupci z každého junáckého kraje; o jeho způsobu volby nebo jmenování a délce funkčního období rozhodne příslušný junácký kraj na svém sněmu, e) náčelní či náčelník a místonáčelník či místonáčelní Kmene dospělých zvolení na sněmu Kmene dospělých a f) hlavní kapitán vodních skautů.*

[10] Přitom Stanovy nechávají volný prostor, resp. je otázkou výkladu, jak chápat pojmy "člen" a "většina členů". Zda pojem "člen" označuje fyzickou osobu, nebo mandát jí svěřený.

[11] Chápání tohoto pojmu je pak analogicky třeba vztáhnout nejen na čl. 119 ("člen Náčelnictva"), ale i na obecné čl. 54 a 55 Stanov ("člen orgánu").

[12] Rozhodčí a smírčí rada proto shledala, že výše uvedený podnět je svým obsahem podnětem k výkladu Stanov Junáka, k čemuž je dle čl. 155 Stanov Junáka Rozhodčí a smírčí rada (v době mezi zasedáními Valného sněmu jako jediný orgán) příslušná.

[13] Rozhodčí a smírčí rada na základě výše uvedených úvah formulovala dvě možné hypotézy pojetí členství v orgánu Junáka, které označila pracovními termíny jako tzv. *singulární hypotézu* a *plurální hypotézu* (pozn.: oba termíny se v tomto významu, viz bod [14] a [15], používají v textu nálezu i nadále).

[14] *Singulární hypotéza* představuje výklad spočívající v tom, že každý činovník má v příslušném orgánu jeden hlas bez ohledu na to, kolik mandátů je jeho osobě svěřeno, resp. kolik u jedné osoby nastalo důvodů, z nichž každý samostatně by takové osobě členství v orgánu zakládal. Podstatné jméno "člen" ve čl. 54 a čl. 55 Stanov tedy označuje fyzickou osobu, člověka, nikoliv jeho mandát.

[15] *Plurální hypotéza* představuje výklad spočívající v tom, že činovník jakožto fyzická osoba je ve vztahu k příslušnému orgánu nositelem svěřených mandátů; jeho členství v orgánu reprezentuje ty, kteří mu mandát svěřili. Bylo-li mu svěřeno mandátů více, pak reprezentuje každý jeden z nich samostatně, má tedy tolik hlasů, kolik mu bylo svěřeno mandátů. Rovněž z hlediska usnášeníschopnosti je započítán tolikrát, kolik je mu svěřeno mandátů. Podstatné jméno "člen" ve čl. 119 tedy označuje svěřený mandát.

[16] Usnesením č.j. RSRJ 3/2020–2 ze dne 7. 10. 2021 Rozhodčí a smírčí rada (1) zahájila řízení o výkladu článků 54, 55, 114 a 119 Stanov Junáka, (2) stanovila okruh účastníků řízení tak, že účastníky řízení jsou náčelní, náčelník a starosta Junáka (společně dále v tomto nálezu

označování též jen jako "účastníci") a (3) uložila účastníkům řízení, aby své případné vyjádření k předmětu řízení učinili ve lhůtě do 30. 11. 2021. Účastníci řízení, a to náčelník, náčelní a starosta, učinili společně vyjádření k řízení, a to podáním doručeným Rozhodčí a smírčí radě dne 30. 11. 2021.

[17] Další procesní úkony nebyly v řízení ze strany navrhovatele, účastníků řízení ani Rozhodčí a smírčí rady učiněny.

II. K obsahu a důvodům výkladu Stanov

[18] Rozhodčí a smírčí rada se podrobně zabývala argumentací účastníků obsaženou v jejich vyjádření z 30. 11. 2021. Vzhledem k tomu, že řízení o výkladu Stanov není běžným sporným řízením (jak vyloženo dále), Rozhodčí a smírčí rada se v tomto řízení neomezila na akceptování společného stanoviska všech tří účastníků, a stejně tak nemohla pro tuto povahu řízení rozhodnout smírem. Je totiž úlohou Rozhodčí a smírčí rady (a nikoliv účastníků) výklad učinit a přesvědčivě jej odůvodnit (srovnej čl. 75 Řádu Rozhodčí a smírčí rady - že v řízení o výkladu Stanov není RSRJ vázána předmětem řízení vymezeným stranami a že navrhovatel nemá tzv. postavení pána sporu). Proto Rozhodčí a smírčí rada při výkladu Stanov vycházela ze stanoviska účastníků v těch argumentech, s nimiž se ztotožnila, a dále i z vlastního úsudku.

[19] Všichni tři účastníci se ve výše uvedeném vyjádření (doručeném Rozhodčí a smírčí radě dne 30. 11. 2021) jednoznačně a shodně vyjadřují stanovisko, že správný a po právu je výklad předmětných článků Stanov takový, který následuje tzv. *singulární hypotézu*, popsanou výše v bodu [14]. Rozhodčí a smírčí rada se argumenty předestřenými ze strany účastníků seznámila, podrobně je projednala a posoudila a dále v odůvodnění tohoto nálezu se s argumenty účastníků vypořádává.

[20] Účastníci v bodu 8. (pod nadpisem "argumenty podpůrné a důsledkové") svého vyjádření argumentují, že čl. 177 písm. b) Stanov vylučuje možnost zastoupení člena kolektivního orgánu při hlasování, tedy že Stanovy kladou důraz na skutečně osobní výkon funkce člena kolektivního orgánu, z čehož účastníci dovozují vůli normotvůrce míti zakotvené spíše singulární řešení, když naopak byla-li by možnost hlasování vázána na "mandát", pak by nedávalo přílišný smysl, proč normotvůrce neumožnil zastupování při hlasování.

[21] Podle Rozhodčí a smírčí rady však takový názor účastníků přisuzuje článku 177 Stanov jiný význam, než z jeho obsahu plyne: článek 177 písm. b) Stanov nevylučuje možnost zastoupení, nýbrž pouze stanoví, že (dispozitivní) ustanovení § 159 odst. 2 Občanského zákoníku (které zastoupení umožňuje) se nepoužije. Stanovy nezakazují zastoupení, pouze určují, že člen orgánu nemůže být zastoupen přímo podle zákona, ale že aby mohl být zastoupen, musí to dovolovat vnitřní právo. Smyslem ustanovení je pouze vyloučit podpůrný režim Občanského zákoníku.

[22] Rovněž je třeba odlišit (i) zastupování ve smyslu občanského zákoníku včetně jemu příbuzné situace, kdy určitého činovníka zastupuje jeho stálý zástupce podle vnitřního práva, od situace, kdy (ii) jde o zastoupení jednotky v orgánech nadřízených jednotek. Tuto druhou situaci Rozhodčí a smírčí rada v rámci nálezu označuje z důvodu srozumitelnosti jako *reprezentaci*.

[23] Účastníci v bodu 9. svého vyjádření uvádějí argument dosavadní rozhodovací praxí Rozhodčí a smírčí rady, konkrétně Nálezem RSRJ č. 1/2011 ze dne 11. 11. 2013, body 15-17. Účastníci mají za to, že z uvedeného nálezu spíše plyne, že pod pojmem "člen Náčelnictva" je myšlena fyzická osoba (člověk), která byla do kolektivního orgánu povolána.

[24] Rozhodčí a smírčí rada tuto úvahu účastníků nepovažuje za přílehlavou vzhledem k nyní řešenému výkladu Stanov. Otázka, zda člověk, který je členem Náčelnictva, může být nositelem jen jediného mandátu či mandátů více, nebyla Nálezem 1/2011 řešena. Podstatou výkladu Stanov v Nálezu RSRJ č. 1/2011 byl výklad, že pro počítání usnášeníschopnosti a většiny v NJ není významné, zda by zde mohl hypoteticky podle normy existovat určitý počet mandátů ("za každý kraj jeden"), ale že je rozhodující faktum, kolik mandátů je opravdu obsazených.

[25] Účastníci v bodu 10. svého vyjádření uvádějí dále argumentaci "Vztah k právnímu řádu ČR". Za důležité účastníci považují to, že pojem "člen orgánu" byl do Stanov převzat přímo z občanského zákoníku. V právní teorii a praxi - dle účastníků - se nicméně nepochybuje, že se pod

tímto pojmem rozumí fyzická nebo právnická osoba (která následně musí být zastoupena fyzickou osobou), nikoliv abstraktní mandát. Jinak nelze vysvětlit, proč o. z. na několika místech propojuje pojem "člen orgánu" s osobními kvalitami jednotlivých lidí. Ostatně tak činí - dle účastníků - i samotné Stanovy v čl. 115, když hovoří o pracovněprávním vztahu "člena Náčelnictva". Podle účastníků by bylo v rozporu se zásadou terminologické jednoty, považovat jednu "člena Náčelnictva" za mandát a jindy "člena Náčelnictva" za osobu; u pluralitní hypotézy by totiž obrat "člen Náčelnictva" v čl. 114 Stanov znamenal něco jiného než v čl. 115. Taktéž z čl. 87 Stanov, který rozlišuje "mandát" a "člena Náčelnictva", a čl. 80 lze odvodit, že "členem Náčelnictva" se mají rozumět jednotlivci, neboť u členů volených VSJ tento pojem propojuje s jejich pohlavím.

[26] Rozhodčí a smírčí rada upozorňuje, že jakkoliv nakonec je nositelem mandátu nějaká osoba, jejíž kvality a způsob výkonu mandátu jsou významné, nevylučuje to, že jeden člověk může nést mandátů různý počet (množství). Právní řád ČR s takovou situací běžně pracuje. Příkladem jsou typické právnické osoby soukromého práva: společnost s ručením omezeným, akciová společnost, společenství vlastníků jednotek v domě, resp. jejich nejvyšší orgány. Dále Rozhodčí a smírčí rada poznamenává, že podstatou úpravy spolků v Občanském zákoníku není princip, že každý člen spolku je nutně *de lege* nositelem jednoho hlasu - např. spolek pro vybudování cesty pro obsluhu pozemků členů spolku by mohl mít stanoveno pravidlo, že člen spolku má tolik hlasů, kolik na stavbu cesty přispěl peněz.

[27] Oproti tomu Rozhodčí a smírčí rada přisvědčuje tomu, že formulace ustanovení Stanov o pracovněprávním vztahu člena NJ podporuje singulární hypotézu, kdy členem se rozumí fyzická osoba.

[28] Dále účastníci v bodu 12. a 13. svého vyjádření uvádějí další část své argumentace (pod nadpisem "Argument Vokinem a nezastoupením Středočeského kraje"), v níž vyjadřují úvahu, že (..) plurální hypotéza tak, jak byla ze strany Rozhodčí a smírčí rady předestřena na příkladu s [náčelníkem] a možností hlasovat [v Náčelnictvu] jednou za zájem Junáka - českého skauta a podruhé za zájem Junáka - Středočeského kraje, by směřovala k tomu, že ony "mandáty" členů Náčelnictva získají vázaný charakter. Účastníci však mají zato, že takové směřování k povaze mandátu jako vázaného je v rozporu s Nálezem RSRJ 1/2020.

[29] Ani tuto argumentaci Rozhodčí a smírčí rada neshledává za relevantní pro tímto nálezem řešenou otázku výkladu Stanov. Problematika vázaného versus volného mandátu totiž nijak zásadně nespojuje se zde řešenou otázkou, zda jde o mandáty typu singulárního či typu plurálního.

K bodu I a II výroku

[30] Vedle dalších argumentů účastníci uvádějí i pod bodem 11. svého vyjádření argument, založený na rozšířenosti singulární hypotézy jako převažujícího výkladu této otázky v praxi orgánů Junáka a jeho organizačních jednotek. Účastníci zastávají společné stanovisko, že tento fakt - tj. převažující praxe Junáka resp. jeho organizačních jednotek vycházející ze singulární hypotézy (a nikoliv z plurální) - má však přímý normativní význam. Navrhovatelé se opírají o pravidlo čl. 50 Stanov, podle kterého jsou součástí vnitřního práva spolku i nepsané vnitřní normy, mající podobu zvyklostí (přesněji obyčejů) a principů, pokud se jimi Junák - český skaut a jeho OJ řídí. Považuje-li se (podle účastníků) za v podstatě nesporné, že napříč celou organizací se dlouhodobě uplatňuje singulární hypotéza (*usus longaevus*), pak účastníci mají za to, že taková praxe je uplatňována v přesvědčení o vnitro-právní závaznosti takové normy (*opinio iuris sive necessitatis*). Účastníci proto mají za to, že Stanovy je třeba vyložit ve světle tohoto obyčeje, a že opačný výklad by představoval zásadní porušení principu právní jistoty uvnitř Junáka - českého skauta.

[31] Rozhodčí a smírčí rada posoudila tento argument a ztotožnila se s ním, jak pokud jde o jeho obsah, tak i pokud jde o závěr z něj dovozovaný. V první řadě Rozhodčí a smírčí rada považuje za zcela správné stanovisko účastníků v tom směru, že čl. 50 Stanov určuje zvyklost za jeden z pramenů vnitřního práva.

[32] Rozhodčí a smírčí rada se dále zabývala otázkou, zda taková zvyklost, to jest uplatňovat singulární hypotézu, nese v sobě prvek přesvědčení o závaznosti takové zvyklosti resp. zvyklostí uplatňovaného pravidla. Lze si totiž představit, že by tomu mohlo být i naopak, tedy že singulární hypotéza je uplatňována i jen bezděky. V tom směru Rozhodčí a smírčí rada má za to, že právě fakt (účastníky prezentovaný), že jde o praxi rozšířenou a výrazně převažující, poukazuje na pravděpodobné přesvědčení napříč organizací o správnosti resp. normativnosti. V opačném případě by totiž praxe pravděpodobně byla uplatňována přibližně rovnoměrně ve prospěch singulární a ve prospěch plurální hypotézy.

[33] Dále se Rozhodčí a smírčí rada zabývala otázkou, zda výše uvedené stanovisko účastníků má posuzovat z hlediska skutečností, na které stanovisko odkazuje, tedy zda má v řízení dokazováno, zda praxe korespondující s hypotézou singulární skutečně je skutečně v Junáku a jeho organizačních jednotkách široce rozšířená a převažující. Rozhodčí a smírčí rada dospěla k závěru, že rozšířenost resp. převahu praxe následující singulární hypotézu (a nikoliv plurální hypotézu) není třeba dokazovat. Rozhodčí a smírčí rada především vycházela v posouzení této (zejména procesní) otázky z toho, že řízení o výkladu Stanov není běžným sporným řízením.

[34] Běžné sporné řízení (a některé další typy řízení před Rozhodčí a smírčí radou) má schéma takové, že právní norma je premisou, a stranami předložený případ (resp. nárok navrhovatele) je založen na tvrzeních skutečností stranami (navrhovatelem), a to konkrétně na střetu tvrzení navrhovatele a tvrzení odpůrce, kdežto norma je zde nepochybná a není předmětem sporu (v duchu zásady *iura novit curia - soud zná právo*), přičemž pak Rozhodčí a smírčí radě náleží tvrzené skutečnosti v řízení nejdříve potvrdit (či vyvrátit resp. nepotvrdit) jejich dokazováním, a na základě takto zjištěných skutečností poté konkrétní případ podřadit (subsumovat) pod odpovídající abstraktní normu práva resp. vnitřního práva, a podle výsledku obou těch kroků pak rozhodnout, zda nárok je či není po právu.

[35] Avšak v řízení o výkladu Stanov není účelem a jeho podstatou subsumovat konkrétní případ (definovaný spornými tvrzeními skutečností) pod abstraktní normu (nesporného obsahu) na základě zjištění skutkových okolností, s nimiž norma své účinky spojuje. Naopak v řízení o výkladu Stanov podstata řízení tkví v tom, že sama norma nemá jasný obsah resp. její obsah má být nalezen a Rozhodčí a smírčí radou vyložen. Tedy řízení o výkladu Stanov není v jádru řízením sporným a předmětem řízení není spor o skutková tvrzení stran a tedy otázka pravdivosti tvrzení stran není podstatným prvkem řízení. Podstatným a pojmovým prvkem řízení o výkladu je naopak nalézání a přesné (vykládající) vyjádření obsahu vykládané normy.

[36] Proto je případné tvrzení stran ohledně určité fakticity (zde převažující míry rozšíření singulární hypotézy v praxi Junáka a organizačních jednotek) jen vedlejším faktorem. Naopak v řízení o výkladu Stanov jde o interpretaci právní normy Stanov v rovině obecné a abstraktní, v zásadě nezávislé na konkrétních faktech. Aby Rozhodčí a smírčí rada tuto fakticitu zkoumala, není sice vyloučeno, ale vzhledem k tomu, že nejde o pojmovou složku řízení o výkladu Stanov, musel by k tomu Rozhodčí a smírčí radu vést nějaký zvláštní důvod, který by si přezkum takového tvrzení vynutil. V daném případě však tvrzení účastníků ohledně předmětného skutkového aspektu jsou zcela shodná a Rozhodčí a smírčí rada neměla důvod o tvrzeních (uváděné fakticitě) pochybovat.

[37] V řízení Rozhodčí a smírčí rada vycházela v posouzení této (zejména procesní) otázky jednak z toho, že tvrzení účastníků ohledně skutkového aspektu jsou shodná; i pokud by šlo o řízení sporné, byla by RSRJ vázána z uvedené skutečnosti vycházet jako ze skutečnosti nesporné, protože shodně tvrzené všemi účastníky.

[38] Především pak Rozhodčí a smírčí rada vycházela z toho, že otázka výkladu normy Stanov je otázkou dobré správy Junáka, tedy náleží Junáku, aby stanovil způsoby a principy, které dobrou správu vyjadřují. Proto účastníky řízení o výkladu Stanov nejsou jednotlivé organizační jednotky, ale právě ti, kdo jsou nadáni mandátem celé organizace ji řádně spravovat, tedy náčelní a náčelník, jakož i starosta. Jsou-li tito účastníci v podstatné shodě v otázce, jíž se tento výklad Stanov zabývá, a vyjadřují-li shodné přesvědčení o tom, co je v organizaci žito a co má být žito, opírajíce se o tu praxi, kterou považují za podstatnou, není úlohou Rozhodčí a smírčí rady toto stanovisko těch, kteří mají mandát ku správě organizace v takových otázkách, zpochybňovat či podrobovat zkoumání.

[39] Ač, jak výše uvedeno, Rozhodčí a smírčí rada některé z argumentů účastníky uváděných nepovažuje za správné či relevantní, poslední z výše uvedených argumentů za správný a směřodatný považuje a považuje jej i za argument postačující a zároveň zásadní pro řešení otázky výkladu Stanov, která je předmětem tohoto řízení resp. nálezu.

[40] Proto Rozhodčí a smírčí rada dospěla k závěru, který vychází ze stanoviska účastníků v tom směru, že tzv. singulární hypotéza je tím přístupem, který je v kontextu vnitrospolkových vztahů v Junáku a jeho organizačních jednotkách přístupem po právu a vhodným.

[41] Rozhodčí a smírčí rada vycházela při výkladu ze shora popsaného argumentu účastníků, nicméně určitou podpůrnou váhu shledává i v argumentu, který lze označit jako argument ideou Artušova kulatého stolu. Takový argument je založen na citu pro to, že neprospívá demokratickému utváření orgánů, aby jednotlivec, člen rozhodujícího kolektivu, měl více váhy (hlasů) než ostatní. Tento pohled podle názoru Rozhodčí a smírčí rady se uplatňuje v konceptu demokratické správy napříč dějinami opakovaně, přičemž spolutváří jemné předivo mechaniky demokratické správy organizace a vyjadřuje cit pro dobré fungování této mechaniky řízení organizace. Jakkoliv nejde o výlučný model či přístup (naopak jsou z historie známé i různé odlišné přístupy), má Rozhodčí a smírčí rada zato, že v organizaci Junáka je (snad podvědomě, ale přesto znatelně) sdílen a respektován. A ač jde o argument vystavený v rovině spíše psychologické a osobnostní, než v rovině úzce právní, není tento argument bezvýznamný. Nelze totiž pominout, že osobní vůle, osobní přesvědčení a cit pro demokratickou správu společných věcí u osob na demokratické správě se podílejících je klíčovým předpokladem, bez něž demokracie nemůže fungovat.

[42] Rozhodčí a smírčí rada tedy klíčovou otázku tohoto výkladu Stanov posoudila a Stanovy vykládá tak, že jako obecný koncept obsazování kolektivních orgánů se v Junáku a jeho organizačních jednotkách uplatňuje koncept vycházející z tzv. singulární hypotézy. Tedy že čl. 54 a 55 je třeba vykládat tak, že i pokud pro určitou osobu je zde více důvodů (skutečností), z nichž každý by sám o sobě postačoval pro založení členství člena orgánu v tomto orgánu a zároveň každý z těch důvodů by poskytoval tomu členovi orgánu sám o sobě jeden hlas pro účely usnášení orgánu, pak i přes souběh více takových důvodů se člen započítává pouze jednou pro účely zjišťování usnášeníschopnosti orgánu a při hlasování má právě jeden hlas.

K bodu III a IV výroku

[43] Rozhodčí a smírčí rada ovšem si uvědomuje - a stejné uvědomění ostatně vedlo podatele k iniciování tohoto výkladu Stanov - že výše uvedený závěr, že jedna osoba může být nositelem jen jediného hlasu v kolektivním orgánu, sebou nese významný kontroverzní moment a závažnou otázku, pro niž vnitřní právo nenabízí zjevnou odpověď. Pokud totiž se v jedné osobě sešlo více důvodů zakládajících členství v orgánu a vícekrát oprávnění v orgánu hlasovat, ale osoba nakonec má jen jediný hlas, je klíčovou otázkou, který z těch více důvodů skutečně zůstává i přes souběh efektivním a které z vícera důvodů (zdrojů mandátu) se efektivně neuplatní. Výkladovou otázkou je tedy otázka, jak se tato *selekce* stane, neboli jak se stane některý z důvodů "neefektivním".

[44] Při posouzení této otázky Rozhodčí a smírčí rada vycházela z toho, že ustanovení do funkce, ať volbou, či jmenováním, či jiným způsobem, je ve své podstatě specifickým řídicím aktem vnitřního práva ve smyslu čl. 51 Stanov. V tom směru se Rozhodčí a smírčí rada přidrží své dřívější rozhodovací praxe, vyjádřené zejména v Nálezu RSRJ 1/2011. Pokud tedy platí, že jednotlivá ustanovení do funkce člena orgánu (typicky volba či jmenování) jsou řídicími akty a platí-li zároveň v bodu II výroku uvedený výklad, že jedna osoba může vykonávat funkci člena orgánu jen jedenkrát s jen jediným hlasem (zároveň), je zřejmé, že některý z vícera souběžných řídicích aktů ustanovujících do funkce člena orgánu je takovým aktem, který směřuje k vyvolání důsledků právně nemožných (zakázaných, odporujících zásadě jediného hlasu, vyjádřené v bodu II výroku). Takový konflikt ve vnitřním právu Junáka představuje situaci nežádoucí, která odporuje zásadě jednotnosti a srozumitelnosti práva. Stanovy Junáka nicméně podobný druh konfliktů předvídají a znají mechanismus jejich řešení. Tento mechanismus Stanovy zakotvují v článku 66 takto: *Pokud dojde k rozporu dvou řídicích aktů, použije se přednostně akt vyšší právní síly; jsou-li stejné síly, použije se přednostně ten, který obsahuje zvláštní úpravu oproti*

obecné. Nelze-li určit, který řídicí akt je obecný a který zvláštní, použije se přednostně ustanovení toho, který má pozdější platnost. Stanovy tedy i pro vnitřní poměry Junáka přejímají obecnou právní zásadu, pocházející z římského práva: *Lex superior derogat legi inferiori* – *Lex specialis derogat generali* – *Lex posterior derogat priori*.

[45] O konflikt resp. konkurenci zřetelně jde zejména v případě, kdy jeden z těchto řídicích aktů byl "vyšším" ve smyslu čl. 57 Stanov. Rozhodčí a smírčí rada shledává, že v této situaci se vyšší řídicí akt musí prosadit oproti nižšímu řídicímu aktu, a to v tom rozsahu, ve kterém nižší řídicí akt je s tím vyšším neslučitelný z hlediska zásad vyjádřených v bodu I a II výroku tohoto nálezu. Je-li tedy v případě např. rady junáckého okresu jedna osoba zároveň (a) ustanovena volbou sněmem okresu do funkce voleného člena rady okresu (nebo předsedy či místopředsedy rady) a dále (b) je tatáž osoba ustanovena do funkce vedoucího střediska okresu podřízeného, s čímž je spojen mandát člena rady okresu, pak oba řídicí akty, tedy volbu do funkce ad (a) sněmem okresu a volbu do funkce ad (b) sněmem střediska, je třeba chápat jako neslučitelné a konkurující si z hlediska zamýšlených účinků ve smyslu bodu I a bodu II výroku tohoto nálezu. Rozhodčí a smírčí rada zde dochází k závěru, že v tom případě je zvolený činovník odpovědný okresnímu sněmu, neboť jeho řídicí akt má přednost před řídicím aktem střediska.

[46] Ke konkurenci řídicích aktů ustanovujících do funkce člena kolektivního orgánu může však dojít i v dalších případech, kdy ani jeden z konkurujících si řídicích aktů není ve vztahu k druhému "vyšším" resp. "nižším". Příkladem bude případ, kdy jedna osoba by byla (sněmem střediska A) zvolena za vedoucího střediska A a dále by tatáž osoba byla (sněmem střediska B) zvolena za vedoucího střediska B, tedy by u této osoby docházelo ke konkurenci mandátů člena rady okresu (při předpokladu, že střediska A i B jsou podřízena témuž okresu). Ač taková situace bude v praxi spíše málo častá, i takový případ spadá pod otázku výkladu Stanov řešenou tímto nálesem. Rozhodčí a smírčí rada došla k závěru, že v této situaci se prosadí pozdější z konkurujících si řídicích aktů, podle logiky ustanovení čl. 66 Stanov.

[47] V bodu IV výroku Rozhodčí a smírčí rada vyjasňuje, že výklad učiněný v bodu III výroku se uplatní pouze v tom časovém a věcném rozsahu, ve kterém skutečně (věcně, materiálně) jde o konflikt řídicích aktů. Naopak bod III nálezu nepostihuje a nezbavuje účinků ty oddělitelné části řídicího aktu, které svým obsahem v konfliktu s jiným řídicím aktem nejsou. Tak v již výše uvedeném příkladu volby určité osoby do funkce vedoucího střediska, když *konkurenčně* byla tatáž osoba sněmem okresu zvolena za [voleného] člena rady okresu, se bod III výroku uplatní v tom směru, že zvolené osobě nevznikne členství v radě okresu jako reprezentantu střediska, avšak samotný výkon funkce vedoucího střediska (ve všech ostatních ohledech, krom členství v radě okresu) zůstane nedotčen. Stručně řečeno, bod III výroku dopadá na části řídicích aktů, které jsou v konfliktu, nikoliv na části, které z hlediska tohoto výkladu (bodů I a II zejména) jsou nekonfliktní - tedy v duchu zásady již římskoprávní *nulla causa sine actore*: nechť není souzeno, oč není sporu.

K bodu V až VIII výroku

[48] Při nalézání výkladu Stanov Rozhodčí a smírčí rada postupovala důsledně, a tedy dovodila výklad uvedený v bodech I až IV nálezu, a zároveň tím narazila na další výkladovou otázku, která je úzce spojena či přesněji je součástí výše řešených výkladových otázek. Rozhodčí a smírčí rada shledala, že tuto otázku nelze nechat neřešenou, aniž by tím celý nálezný zůstal neúplný a ve své vnitřní logice kulhavý. Totiž: vycházíme-li z teze, že jedna osoba má jen jeden hlas i při souběhu více důvodů, jež by členství v orgánu a hlasovací právo zakládaly, pak je zřejmé, že oprávnění hlasovat na základě daného důvodu v jediném případě určité osobě trvá (náleznem není dotčeno), ale v dalších případech je tímto náleznem u dané osoby suspendováno, ač důvod pro vznik oprávnění (mandátu) ve své podstatě stále trvá. Tato otázka není otázkou akademickou, ale naopak je pro praxi zásadní. Otázka tedy zní, jak bude reprezentace hodnot či osob v kolektivním orgánu realizována, pokud to - podle bodů I, II a III výroku tohoto nálezu - není možné v důsledku suspendování nižšího či dřívějšího řídicího aktu, jímž měla být konkrétní osoba do kolektivního orgánu jako reprezentant těch hodnot a osob ustavena.

[49] V tom směru Rozhodčí a smírčí rada dospívá k závěru, že pravidlo vyjádřené v bodech I až III výroku, nelze chápat jako pravidlo absolutně prioritní. Naopak Rozhodčí a smírčí rada je toho názoru, že pravidlo *singulární hypotézy* a z něj odvozený způsob *selekce* (upřednostnění jednoho z ustanovujících řídicích aktů) je třeba chápat v rovnováze s dalšími pravidly a vůbec celkovou konstrukcí správy organizace podle Stanov. Rozhodčí a smírčí rada shledala několik zásadních důvodů, pro tento výklad Stanov nosných, na jejichž základě dospívá k bodům V až VIII výroku:

[50] V první řadě Rozhodčí a smírčí rada nepochybuje, že mandát člena orgánu je třeba chápat nikoliv jako osobní privilegium, nýbrž má být projevem určité - v Junáku specifické - formy reprezentace určitých hodnot či zájmů v daném orgánu. Existence zásady a pravidla *singulární hypotézy* nijak nemůže zpochybnit existenci a závažnost důvodů, které vedou k tomu, že určitá osoba je volena či jmenována do určitého orgánu. Přitom způsob utváření orgánů, tedy jmenováním či volbou či jiným ustanovením jeho členů není jen personalistickým trikem či matematickou šifrou vnitřního práva, smyslem není jen dosáhnout určitého počtu členů orgánu. Naopak, pravidla vnitřního práva o složení a způsobu obsazení kolektivního orgánu vyjadřují určité hodnoty, jejichž ochranu a prosazování sledují tím, že určují právě nějaké určité složení orgánu a právo obsazovat tento orgán svěřují právě těm či oněm jednotkám (či jiným útvarům). Je-li například rada okresu podle vnitřního práva složena z členů z představitelů jednotlivých středisek, vyjadřuje tím vnitřní právo, že zásadní hodnotou, podle níž se má okres spravovat, je konsensus či rovnováha mezi zájmy právě těch středisek, jež okres tvoří (v kombinaci s též nikoliv nahodilým faktorem, jež představují volení členové resp. předseda okresní rady). Jinými slovy požadavek na určitou kvalitu v obsazení orgánu (tj. omezení podle *singulární hypotézy*, jak plyne z bodů I až III výroku) nemůže vést ke ztrátě podstaty orgánu, která je konstituována právě definicí těch zájmů resp. subjektů, k jejichž reprezentaci je skladba orgánu definována.

[51] Mezi hodnotami, na nichž stojí pravidla obsazování kolektivních orgánů, do popředí vystupuje koncept činnické demokracie, vyjádřený v čl. 21 Stanov: *Junák je činnickou demokracií v tom smyslu, že odpovědnost za řízení organizace a právo i povinnost podílet se na rozhodování mají činníci nebo jimi volení delegáti sněmů; ostatní osoby jen tehdy, je-li tak určeno vnitřním právem.* Tento princip se mimo jiné promítá právě do takových ustanovení, podle nichž členové kolektivních orgánů (jejich významná část) jsou ustanovováni (vysíláni) nižšími články organizace do nadřazeného článku. Upřít tedy - kvůli pravidlu *singulární hypotézy* - nižší jednotce možnost být zastoupena není tak primárně zásah do práv takového zástupce, ale je primárně zásahem do samotné koncepce (podstaty) skladby daného orgánu vyšší jednotky.

[52] S článkem 21 Stanov úzce souvisí princip resp. pravidlo čl. 45 Stanov: *Zastoupení organizačních jednotek v orgánech jednotek jim nadřazených upravuje vnitřní právo.* Toto pravidlo výslovně organizačním jednotkám právo být reprezentován v nadřazeném orgánu konstituuje, byť přesnou podobu svěřuje vnitřnímu právu. Záměr Stanov zde však je nepochybný, a tedy hodnota Stanovami je pojmenována a tak chráněna. Prosazuje-li se *singulární hypotéza*, z jakkoliv dobrých důvodů, a vynucuje-li jako svou logickou konsekvenci nutnost (shora popsané) *selekce*, není to dost dobrým důvodem popřít hodnotu důvodů, které vedou k ustanovení člena orgánu, z nichž každý má váhu a představuje samostatnou ochrannou hodnotu.

[53] Specifickým důvodem pak je praktická spravedlnost, spočívající v tom, že nemá být "trestána" ta nižší jednotka, z jejichž řad vzešel kandidát na člena orgánu vyšší jednotky a byl tou vyšší jednotkou do orgánu ustanoven tím, že by v tom případě ona nižší jednotka byla zbavena práva být zastoupena. Jakkoliv by v akademické debatě snad stál tento praktický argument na okraji, zasluhuje podle názoru Rozhodčí a smírčí rady pozornosti a respektu pro svou (dost možná nemalou) praktickou váhu, spočívající v tom, že v organizaci dobrovolnický spravované může absence či ignorování této hodnoty nést dost síly, aby to zničilo motivaci jednotek a jejich činníků přispívat ke správě organizace na potřebných vyšších stupních její organizační struktury.

[54] Bod V výroku přejímá závěry, ke kterým Rozhodčí a smírčí rada dospěla již v Nálezu RSRJ 1/2006, o výkladu Stanov (tehdy platných) - ohledně postavení a pravomocí místopředsedů vyšších organizačních jednotek a zástupců vedoucích základních organizačních jednotek. Nyní je Rozhodčí a smírčí rada vztahuje výslovně na situaci řešenou tímto nálezem, v tom smyslu, že

pokud např. vedoucí střediska je (v důsledku bodu III výroku) zbaven možnosti středisko v radě okresu reprezentovat, pak se (přirozeným, náhradním) reprezentantem střediska stává zástupce vedoucího střediska.

[55] Bod VI výroku vykládá Stanovy tak, že není-li zde pravidelný zástupce, jemuž by možnost vykonávat mandát plynula z vnitřního práva (nebyl zvolen, odstoupil, zemřel, je rovněž suspendován podle bodu III výroku), nemá to stále žádný vliv na fakt, že jednotka, jež má být zastoupena, zastoupena má být, a to již na základě Stanov. Pokud ustanovení nižšího předpisu vnitřního práva (v době přijetí nálezu Organizačního řádu) se tomu pravidlu Stanov přičí, pak k takovému ustanovení nižšího předpisu nelze přihlížet. V tom případě je záležitostí jednotky, aby právo na reprezentaci uplatnila ustanovením zástupce podle své volby, a to libovolně tak, aby se to nepřičilo výkladu učiněnému v bodu II výroku tohoto nálezu.

[56] Bod VII výroku pak řeší situaci, kdy jednotka ani výše popsanými způsoby neustanoví svého reprezentanta v orgánu nadřazené jednotky, případně kdy nějaký i jiný post v kolektivním orgánu není obsazen. Otázkou je, jak se stanoví počet členů orgánu, z něž se počítá "*prostá většina všech členů orgánu*" vyžadovaná článkem 54 Stanov, resp. z něž se počítá "*[alespoň] polovina oprávněných členů orgánu*" vyžadovaná článkem 55 Stanov. V tom případě dospívá Rozhodčí a smírčí rada k tomu, že pravidlo (*hypotéza právní normy*) článku 55 Stanov resp. článku 54 Stanov odkazuje nikoliv na ideální možný počet členů orgánu, tedy nikoliv na takový počet členů, který by orgán mohl mít, pokud by všechny jednotky byly zastoupeny (a využily plně své právo na reprezentaci ze Stanov). Naopak má zato, a tak vykládá Stanovy, že v článku 54 i článku 55 Stanov se hypotéza právní normy vztahuje ke skutečnému počtu členů orgánu, tedy k tomu počtu, jak orgán fakticky je obsazen. K postům, které by mohly či měly být obsazeny, ale z jakýchkoliv důvodů obsazeny nejsou, se tedy nepřihlíží. V tomto směru Rozhodčí a smírčí rada setrvává plně na argumentaci, na níž je založen Nález RSRJ 1/2011 ze dne 11.11.2013, a tuto argumentaci i obdobný závěr přenáší i pro veškeré (krom Náčelnictva, uváděného v nálezu RSRJ 1/2011) další kolektivní orgány Junáka a jeho organizačních jednotek.

[57] Rozhodčí a smírčí rada výkladem v bodu VII výroku zároveň formuluje druhou stranu mince k bodu VI výroku: Totiž smyslem požadavku čl. 54 resp. čl. 55 na přítomnost kvalifikované části orgánu je, aby aktivistická menšina orgánu nemohla (pokud by zde požadavek na kvalifikovanou účast nebyl) ovládnout agendu a navzdory nepřítomné většině rozhodovat o záležitostech společným všem. Avšak bod VII výroku vyjadřuje, že taková ochrana založená požadavky čl. 54 resp. čl. 55 má náležet těm, kteří skutečně o tuto ochranu stojí. Pokud bod VI výroku otevírá velmi širokou možnost jednotkám být reprezentovány a odstraňuje prakticky veškeré překážky pro jejich reprezentaci v kolektivním orgánu, pak ale je spravedlivé, aby se ochrana spočívající v požadavku čl. 54 resp. čl. 55 poskytovala těm jednotkám (respektive těm hodnotám), které se o právo podílet se na správě svých záležitostí berou, tedy které obsadily post v kolektivním orgánu pro jejich reprezentaci vyhrazený. Naopak ochrana jednotek, které reprezentanta neustanovily, není důvodná, a není na místě, aby kvůli jednotkám neschopným či neochotným si reprezentaci zajistit (mít ustanoveného zástupce v orgánu) byl orgán paralyzován požadavkem na usnášeníšopnost, který by započítával i ty pasivní jednotky. Tedy bod VIII výroku je promítnutím zásady *vigilantibus iura*: práva náleží bdělým.

[58] Bod VII výroku řeší situaci, kdy nastane jiný druh kolize v obsazení kolektivního orgánu. Jde o situaci, kdy podle vnitřního práva by post člena orgánu (v důsledku jeho volby či jiného ustanovení do funkce člena orgánu) měl být obsazen určitou osobou, avšak tato osoba je stížena podle jiných pravidel vnitřního práva tím, že zastává jinou podle vnitřního práva neslučitelnou funkci. Příkladem bude situace, kdy vedoucí střediska, kterému by náležel post člena rady okresu, je však ustanoven členem revizní komise okresu. Protože podle vnitřního práva a zejména i podle práva jsou tyto funkce - v řídicím versus v kontrolním orgánu - neslučitelné, nastává situace zcela obdobná situaci, která je řešena v bodu III výroku. Rozhodčí a smírčí rada proto výklad, přinejmenším z důvodu konzistence a vnitřní nerozpornosti vnitřního práva, rozšiřuje i na tuto situaci.

K bodu IX výroku

[59] Výklad článku 54 a článku 55 Stanov se vztahuje na všechny kolektivní orgány Junáka a všech jeho organizačních jednotek. V případě Náčelnictva však Stanovy obsahují speciální ustanovení týkající se složení a usnášení Náčelnictva, a to v článku 114 a článku 119 Stanov (citovány výše). Rozhodčí a smírčí rada tedy výkladu článků 114 a 119 Stanov věnovala systematicky samostatný bod IX výroku. Přitom vzhledem k tomu, že i Náčelnictvo je kolektivním orgánem a argumenty popsané výše v tomto nálezu jsou ve všech podstatných ohledech platné i pro Náčelnictvo, vztahuje se výklad Stanov učiněný tímto nálezem (pod body I až VIII výroku) i na případ Náčelnictva. Tedy kupříkladu, pokud by některý junácký kraj ustanovil za svého zástupce v Náčelnictvu (dle čl. 114 písm. d) osobu, která zároveň byla zvolena za [voleného] člena Náčelnictva Valným sněmem (čl. 114 písm. c), a), b) či i e), f), nastala by zde zcela analogická konkurence mandátů, jaká je řešena v bodech I a III výroku. Proto Rozhodčí a smírčí rada vyložila Stanovy tak, že výše uvedená pravidla resp. výklad Stanov, který je formulován v bodech I až VIII výroku, se obdobně vztahuje i na mandáty členů Náčelnictva.

* * *

Pro přijetí tohoto nálezu hlasovalo 5 členů Rozhodčí a smírčí rady pro, nikdo proti a nikdo se nezdržel. Podle čl. 160 Stanov byl nález přijat.

POUČENÍ

Proti rozhodnutí Rozhodčí a smírčí rady není možné se odvolat.

V Praze dne 8. 1. 2023

Mgr. Petr Pavlok

RNDr. Tomáš Řehák

Mgr. Jiří Kubala

Mgr. Mariana Ermlová

Mgr. Tomáš Vítek, MPA
(elektronicky podepsáno)